

Nevepeno
Poprijeta Devica Marija

I. leti tőcsai. 9. sz.

1905. augusztus.

Zmozsna
Gospa Vogrszka

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

RÉDI GA :

Klekl Jozsef, Plebános Pri Szv. Szobestjani.

Vszebina.

1. Szrcsen : Nevtepena (VII.)	257
2. Szobocsánec : Pobožnoszt szv. precsiscsávanja (II.)	260
3. Szrcsen : Zakaj sze jaz pri Jezusi rad držsim ? (IX.)	267
4. Bassa Ivan : Velka mesa	268
5. —cs : Szv. Augusztin	271
6. Klekl Jozsef : Nase sztare cerkvene peszmi. . .	281
7. Szrcsen : Szvéto obecsánje (III—IV.)	283
8. Glászi	286

**Lepo proszim vsze moje narocsnike, ki
szo sznopiesov ne plácsali, naj to dužnoszt
kem hitrej szpunijo ! Leto h konci szvojemi
ide i térja poravnanje sztroskov i povrnenje
trüda od méne. Prosim lepo !**

Csiszti dohodki liszta sze obrnejo na zidanje ednoga
szamosztana (klostra) v krajini Szlovenszkoi na Vogrszkom.

NEVTEPENO POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

ZMOZSNA GOSZPA VOGRSZKA

POBOZSEN MESZECSEN LISZT.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

1854. dec. 8.—1904. dec. 8.

IX.

52.

Szombotelszka püspekija.

iloszliven nas püspek v szvojem 1-ga januára tekocsega leta dánom pasztirszkom liszti z veszéljom szpoznajo, ka szo njihove ovce njihov pasztirszki glász poszlühnole i v jubilenszkom leti vnogo vcsinole na esészt Nevtepenoj. „Vnozsina vernikov je pa edno szrcé edno düso mela“ (Djanje ap. IV. 32.) lehkó sze právi od njih kak sze trdilo od vu apostolszkom vremení zshivocsih krszenikov.

Prvo i nájvekse veszélje szo szami milosztiven visesnji pasztér szpravili Precsisztoj Devici Mariji, gda szo meszeca mesnjeka szvoje dühovnike v Szombotel na dühovne vaje szpravili, gde szo sze pod vodsztvom dvá gore-

csiva redovnika z „drűzsbe Jezusove„ vadili, vsili, kak morejo oni gorécsi biti vu bozsoj szlűzsbi i kak morejo ovce szvoje na dobro pot na naszledűvanje jákoszt Nevtepene matere nadigávati, szprávlati. Med nasimi domácsi-mi dűhovniki szo mogocsi bili trijé nazocsi biti. Bagáry Jozsef plebanos i namesztnik esperesov z Martjánec, Keresztury Vince plebános z Dolnjega Szinika i Klekl Jozsef kaplan z Cserenszovec.

Z veszéljom szpoznaajo gorecsnoszt szvojih dűhovnikov, ki szo sze doszta trűdili, naj precsisztoj Devici Mariji v njénom jubileumszkom leti kem vėkse veszélje szprávjio.

Zvűn jubileumszke szpovedi, k steroy szo po celoy pűspekiji pobožno prihájali verniki tak po varasáj, kak po vesznica, tak med nasim szlovenszkim lűsztvom, steroga dűšno zsejo bi szkoro ne mogli pogasziti, csi glih sze je vszakoy cerkvi doszta szpovedávalo od Málemese do dnéva Nevtepene (dec. 8.), kak med drűgoga materinszkoga jezika lűdmi sze je predoszta vcsinilo na csészt Nevtepenoj, ka je ne naprejszpiszano i ne zapovedano bilo.

Tridnévna pobožnoszt pred 8-mim decembrom sze je vu vszakoy cėrkvi oprávlala poleg zravnanja visesnĵega pasztira. Zvűntoga pa szo na csészt Nevtepenoj: Vámos-Család, Szécseny, Szécsisziget, Gérce, Alsóbeled, Felsőszén-égető, Szenttamás fare szv. misijon mele. Csehimindszent, Kám, Letenye, Káld, Baltavár, Felsőszkő, Ivánc, Őriszentpéter, Zalaszentgyörgy, Felsőszemenye, Nagysitke fare szo szĵi tűdi scsele jubileumszko leto missijonare szpraviti, ali da szo je ne mogle dobiti, gorecse zselenje szo odlozsile na letosnje leto. Nagyfalva, Rábakeresztur i Sárvár fare szo zvűn rėdno tridnévno pobožnoszt oprávlale.

Kőberl János im. prépost szo 1400 koron doldjáli na fundácĵe na dobre cile.

V Őlbő-i szo fárniki sz g-plebánosom Beszinger Sándor-om vrėd na goridrzsánje oltára Marijanszkoga 400, na goridrzsánje podobė „Lorszke Marije“ pa 100 koron kak fundácĵio obrnoli.

Pri Grádi, v Beltinci i Rábagyarmati je „bratovcsina szv. rozsnoga venca“ nasztánola.

Med deáki v Kőszegi je pa „Marijina drűzsba“ nasztávlena.

Klekl Jozsef cserenszovszki kaplan je pod iménom „Nevtepeno Poprijéta Devica Marija, Zmozsna Goszpá Vogrszka“ meszecszen liszt szlovenszkomi lüsztví v roke dao.

Oszemnájset lüdi h je z drüge vere vu jedino zveli-csajocso katolicsanszko mater cérkev sztopilo. Med temi szo bili trijé zsidovje, stere szo predge na csészť Nevtepenoj drzsáne genole ka szo sze dáli okrsztiti.

Mésni fundácij je dáni 21; na podobo 2, na krizs 26, na solo 2, na cérkev 1, na kapelo 1, na vekivecsen

Nevtepena.

poszvet 1, na drzsánje Oltárszkoga szvesztva v csempesz-kopácskoj církvi edna fundácija.

Cérkvi szo ponovlene ali zidanè v mesztaj: Jaák, Pusz-tamagyaród, Zalatárnok, Herény, Darásporpác, Cseren-szovci, Nagypöse, Felsőrőnök.

V Rohonci je kloster za nüne sz solov vréd gori-posztávleni po velikoj gorécsnoszti i szkrblivom, neobtrü-dnom nabiranji goszp. Nagy Ignácija esperesa.

To szo znána dela; neznáno, pa szkrivno ka vsze je ne vcsinjeno na razveszeljávanye dobre nebeszke matere, gresen zemelszki cslovek nemore popiszati. Vnébi je gori zapiszano, na szodnji dén zse zvedimo. Te bodo plácso dáblali od Nevtepené oni, ki szo poszlühnoli recs njenoga szina, pa szo sli „vu szkrivne szvoje hizse“ ino szo tak lübili csasztili Njo. Nevtepena, vüpamo sze to.

Szrcsen.

Pobozsnoszt szv. precsiscsávanya.

II.

Qb prvím moremo mocsno vervati, ka je Jezus isztinszko nazocsi pod krühsnov podobov. Gda je Jezus pred nasztavlenjom oltárszkoga szvesztva edno leto prlé vküpszprávlením zsidovom pravo, ka njím szvoje telo i szvojo krv dá za jesztvino, vnogi szo sze szpácsili nad tém gucsom ino szo szi med szebom zgucsávali: „Kak bi nam mogao on dati szvoje telo za jesztvino?“ Ali Jezus je szvoje recsi ne nazájpotégno, nego zagvüsaó njé, ka csi nedo jeli njegovoga tela i nedo pili njegove krvi, nede vu njih zsitka. „Od onoga vremena — zamerka evangelium — szo vnogi z njegovih vucsenikov odsztópili i vecs ne z njím hodili.“ I Jezus je ni z ednov recsjov njé zadrzsávao, nego gda szo njemi vervati ne steli, püsztó je njé odhájati i escse szvojím apostolom je eta pravo: „Jeli vi tüdi scséte odhájati?“ steo njím je praviti: „Vi nie tüdi leliko odsztávite, csi z mojih recsih szamo ona scséte vervati, stera z pámetjov zarazmite.“ Veli njemi Simon Peter govorécsi: „Kama bi sli Goszpodne? Recsi zsitka vekivecsnoga szo pri tebi.“ I rávno po tom mocsnom vervanji, z sterim szo apostolje Jezusove recsi gorivzéli, csi szo je glih, kak vnogi drügi, ne zarazmili, szo szi zaszlüzsili ono velko miloscso, ka je njé pri szlednjoj vecsérji za edno leto szam Jezus precsiszto z szvojím telom i z szvojov krvjov. Mocsno

nedvojlivo vero zsele Jezus od onih, ki k njegovomi sztolí prihájajo. Eszi szlisijo recsi njegove: „Blázseni, ki szo ne vidili i verjejo“; to je: onim de vrednoszt na zsítek vekivecsni, ki, csi szo glih Goszpoda vu oltárszkom szvesztvi ne vidili i csi glih to globoko szkrovnoszt z szvojov szlabov pámetjov zarazmiti nemrejo, itak verjejo vu njegovoj nazocsnoszti szamo záto, ár je od toga njé vecsna pravica zagvūsala.

Lepo právi damascenszki szv. János: „Csi je vszemogocsna bila rejcs Goszpodnova, gda je pravo: naj bode szvetloszt! i nasztánola je szvetloszt; csi je mogocsen bio vcsiniti, ka sze vecsna Rejcs vcslovecsila i szvoje tejlo z csiszte krvi edne device vzéla: jeli on Vszemogocsni nebi mogao sztvoríti z krúha szvoje tejlo i z vina szvojo krv?“ „Vu naturi sze tūdi — právi velki szv. Albert — edno delo na drúgo premenjáva. Kak sze vu trszí voda na vino obrné, kak fcséla z korinszke vlage jarpe dela: tak obrné natura vu nami vszakidén k szebi vzéti krúh na tejlo i od zshivine pojedeno trávo na krv i meszo. Kama lezsejse je tak Krisztusovoj rejcsi krúh na szvoje tejlo obrnoti?!“

Zmiszli szí, oh krscsenik, ka je satan ni ednoj szkrivnoszti nase vóre tak protiven, kak rávno oltárszkomi szvesztvi, ár ono nasztavitela vszeh szvesztv vu szebi zdrzsáva i sze vu njem vredno precsiscsávajocsi z Krisztusom zjediniyo i tak ober njih satan vszo mocs zgūbi. Záto nam scsé zmesati naso pamet, naj bi nasz od njega szplóh odvrno, ali bi nasz pa vu nevredno precsiscsávanje szūno i tak vu szvojo oblászt podvrgao, kak nigda Judása. Csi bi sze záto dvojliva mislenja vu tebi zbūdila te pravi: „Odhájaj od méne satan! Ne tebi, nego vecsnoj pravici scsém vervati ki je ocsiveszno pravo: „Vzemte i jejte, ár je to moje telo!“ (Matth, 26. 26.)

„K Bogi prihájjocsi — právi szv. Paveo — more vervati, ka on jeszte“. Tak lehko právimo: Ki scsé, ka bi Bog k njemi prihájao, on more vervati. Ali bi sze z veszeljom priblizsávao Zvelicsitel, ki dvoji vu njegovih recsáh, ki to stima od njega, ka bi nasz on pri szlednjoj vecsérji steo vkaniti, z lazsjev zapelati? On, ki je szvoje nájbesznese nepriátele gorzézvao, ka sto ga vūpa za volo lázsi ali pa greha pokáratí i niscse sze ne znajsao, zdaj k nam tūdi eta govori: „Csi pravico gucsim, zaka meni neverjete?!“

Vu vremeni szv. Ludovika francoskoga krála sze vu onoj kapeli Paris várasa, gde je Krisztusova trnava korona szranjena, sze zgodilo pri notrivkaszűvanji nájszvetesega áldova, ka sze je Jezus vu csűdno lepoj detecsoj podobi vidocs szkázao vu podignjenoj ostii. Vnogi szo sze popascsili glédát to csűdo. Niki je to csűdnovito zgodovino naznato králi pozávajocsi njega na glédanje té nezmerne csűde. Ali kral njemi je odgovoro: „Naj idejo oni, ki vu szvesztvenoj isztinszkoj Jezusa nazocsnoszti dvojijo, naj bi vidili i vervali; ka sze zse mené dosztája, jaz to tak mocno verjem, da bi ga z szvojimi ocsmi vido vu ostii.“ Z taksov verov prihájajmo k precisicsűvanji; ár csi je vera vu njegovoj csűdodelnoj oblászti vnoge betészne zvrácsila, vsze vecs szí zaszlűzsimo, csi mo njegovo nazocsnoszt vu oltárszkom szvesztvi vervali.

K toj mocsnoj veri sze naj pridrűzsi velko postenjë i poniznoszt do Nájszvetesega. Eden bozsi szlűzsbenik, ki je vecskrát prihájao k precisicsűvanji, szí je pred Bogom, koga je k szebi steo prijėti, premiszlo szvojo szlaboszt i nevrednoszt. Z velkov poniznosztjov, z potrtim szrcon i bogábojaznosztjov szí je poklekno pred Goszpoda nébe i zémle i molo: On Bog, pred sterim szo ni zvezde ne csiszte, pred sterim trepecsejo tramovje nebeszki i angelje z perotami zakrivlejo szvoja lica, sze meni dopűszti ne szamo moliti, kak inda pasztérom i modrim od szuncsanoga szhoda, nego ponizi sze, naj bi vu moje szrcé sztopo. Vu moje szrcé zsele on vcslovecseni Bog sztopiti, ki sze devét meszecov vu nájsisztesoj utrobi Dívce Marie zdrzsűvao, stera je poleg njegove vole od zacsétka rezi vszega zamázka mogla biti, naj bi dosztójno prebivalisese njemi mogla dati! Oh Goszpodne kak more to biti?! Csi je szv. Elizabetha, gda je mati tvoja njo pohájala, z csűdivanjom gorszkricsala: „Odked je meni tá szreca, to postenjë, ka mati Goszpoda mojega pohodi mené? — ka bi zgovoro jasz vidűvsi, ka ti, Szin zszivoga Bogá, scsés vu mojo dűso sztopiti? Odket je szreca meni tá nevolnomi gresniki? To je lűbézen i tvoja neszkoncsana szmilenoszt vesinila. Ki scsé piti z potoka — veli szv. Cezáriuš — on sze globoko more nagnoti; tak rávno, ki z vretine nebeszke lűbéznoszti scsé zajimati, on sze globoko more poniziti.“

Kak szí je Szin bozsi ponizno Devico zvolo za ma-

ter, szíromaszkoga teszácsa za hranitela, nevredne ribicse za szvoje apostole : tak sze on szamo vu isztinszko poniznih szrcáh dobro csüti. Zátó odzseni oh krscsenik z szrca szvojega vszo gizadoszt i naszládnoszt, csi scsés, ka bi sze Nájplemenitesi i zednim Nájponiznesi veszélo pri tebi zdrzsávao.

On evangeliomszki sztotnik, ki sze je molo Jezusi za szvojega betezsnoga szlugo, sze je vu poniznoszti za nevrednoga vadlűvao, ka bi Jezus vu njegovo hizso sztopo i to sze Jezusi na telko povidlo, ka je njega pohválo govorécsi : „Zaisztino velim vam takso vero szam ne najsao vu Izraeli.“ Zátó je zrendelűvano od Materécérkvi, ka bi precisiscávajocsi sze ponizno molili : „Goszpodne ne szan vreden, ka bi sztopo pod sztreho mojo, nego szamo rejcs povej i ozdrávi dűsa moja !“

Ferdinánd, kral Kasztilie, vu szmrtnom betegi k szebi vjémajocsi popotnico, je ne osztano vu poszteli, nego goroprávleni z vozсами na sinjeki, kakse szo pokorniki onoga csasza noszili, klecsécs je vzeo k szebi krűh angelszki.

Nadale gda je precisiscsavanje obilna vretina vsze miloszti z vűpanjon moremo k njem prisztopiti. Zmiszli szí, oh krscsenik ! ka on Zvelicsitel sztopi k tebi, od koga právi evangelium, ka je vu celom zsidovszkom országi okolhodo dobrocsinécsi. On, ki je vu vnogi dűsevni i telovni nevolah pomágao, je zagvűsno pripravén tebi tűbi pomocs dati ; ár sze njegova dobrota i oblászt ne okrátila do csloveka ! Vűpaj sze vu njem, ki te zazáva, csi szí trűden i obtehzseni, i on te zlehkoti.

Szv. Terezia je vecskrát právila, ka gda sze vu precisiscsávánji dűsa nasa z Krisztusovim telom priedini, te Krisztus poszebnó na szvojem milosztnom tronusi szedécsi od nász, kak nigda od szlepo rodjenoga, szpitáva : „Ka scsés, naj bi ti vcsino ?“ Te pred bozsánszkim Zvelicsitelom szplűh lehko vűvlejés szvojo dűso, od vszega, ka te tezsí, sze njemi lehko potozsis ; vu Jezusi nájbosega vracsitela, nájzmozsnesege pomocsnika nájdes za szébe.

Kak je Jezus z lűbéznoszti do nász nasztavo eto szvesztvo, tak i mi moremo k njem z lűbéznoszťjov priháhati „Z lűbéznoszti moremo vjémati onoga — právi szv.

Ferenc — ki sze nam z lűbéznosztj prekdao. “ Ka bi sz notrásnjov lűbéznosztjov prihájali k precisiscsávanji, na to sze moremo z molitvami i pobožsniim premislávanjom pripravlati: „Zácsaj sze zse pred precisiscsávanjom vecsér pripravlati. Idi malo prvlé szpát, kabi tůbi ranej gorisztano. Csi sze vnocsi prebűdis, poszvėti ono vőro pobožsno szí miszlécsi na ono blázsensztvo, ka Jezusa csákas vu szvojo dűso. Ár on verosztűje ober tébe, dokecs ti szpis, ino pripravla za tébe vnoge milosztj, csi te za vrednoga szpozna. Csi szí szpovid opravo zajtra z mocsnov verov i z velkov poniznosztjov vzsemi k szebi nebeszko hráno, stera de dűso tvojo na vekivecsnoszt hránila.

Szv. Alojz, té vu cslovecsem teli zšivocsi angel, je vu Kastiglionei z rok szv. borromeiszkoga Károla bio ob prvim precisiscseni. Po tri dni trpécsem pobožsnom pripravlanji sze je približsávala ona blázsena vűra, vű steroj je Goszpoda Bogá szvojega prijao vu szvoje szrcé. Kak sze szvetilo njegovo lice od nebeszskoga veszeljá, gda je k angelszkomi sztoli sztápao! I gda je k szebi zeo nebeszko hráno, od veszeljá szo ga szkuzé pobile i vűszta njegova szo sze na ete recsi odprla: „Ki kosta, kak szladka je lűbav Jezusa i z njim prijedinjenje, on sze nemre rezi zsalosztj od vjémanja Goszpodna odtrgnoti.“

Escse szamo recsi szv. Ferenca scsém dolszpiszati: „Csi szí opravo szvojo szpoved, idi z mocsnov verov k szebi jemát nebeszko jesztvino. Csi szí zse zmolo z dűhovnikom ete recsi: „Goszpodne ne szan vreden i t. d., vecs ne moli z recsjov, nego jezik malo vűftégnovsi z zšivov verov. vűpanjom i lűbéznosztjov vzemi k szebi Jezusa Gda szí ga pa k szebi prijao, nagni szvoje szrcé, naj bi sze njemi oklonilo. Pogucsávaj szí z njim od vszega, tak primi gori njega, naj bi sze pri tebi dobro csűto i tak sze oponásaj, naj bi sze vu tvojein djánji szkázalo, ka je Bog z tebom . . .“

Z vszega toga zse previdis, kak potrebno ti je k precisiscsávanji sze pripravlati, csi scsés z njega miloscsio szebi zajimati. Prestimaj záto recsi ednoga pobožsnoga redovnika: „Ka je tomi zrok, ka vnogi po tak gosztom precisiscsávanji vu jákosztah nika naprej ne pridejo? Tomi zrok je nej eta szvéta hrána, nego ka sze lűdjé k precisiscsá-

vanji dosztojno ne pripravljajo. Szüha drva hitro vuzsgé ogen, ali ne tak szirova. Z priszpodobnim tálom dobro pripravleno szrcé sze hitro vuzsgé na bozso lübézen. Szvéci szo záto vlekli tak doszta haszka z precsiscsávanja, ár szo velko szkrb noszili na to, ka bi sze k njemi dobro pripavili.“

Molitev pred precsiscsávanjom.

Vszemogocsni vecsni Bog, Ocsa szmineloszti! lübézen tvoja je zaisztino neszkoncsana. Ár ka szí ti nigda Ábrahámi szamo za probo zapovedao, to szí ti isztinszko doprineszao, gda szí za mé nevolnoga gresnika szvojega lüblénoga, jedinoga Sziná goraldüvao; njega na szmrt dao, naj bi jaz zsivo; njemi sze ne szmilüvao, naj bi jaz szmilenje najsao. Dnesz szí mi pa escse za jesztvino i pitvino dao krv i tejlo onoga goraldüvanoga Ágnjeca! Z szv. tejlom Sziná tvojega scsés nahraniti mené gládnoga z njegovov prédrágov krvjov mené zséjnoga napojiti. Oh Ocsa nebeszki! kak neszkoncsana je tvoja lübv! Szmilno szí sziná nazájvzeo k szebi, vu pokore szvesztvi szí zbriszao vsze moje grehe i zdaj me escse k tvojemi szv. goszcsenji pozávas! Zdihávam szí z Dávidom: „Eto je dén, steroga nam je Goszpod pripravo; radüjmo i veszélmo sze!“ Ali oh moj Bog? kak bi sze podsztopo jaz nevredno sztvorjenje k tvojemi goszcenji prihájati; kak bi sze vüpao k Nájszvetesega sztoli priblizsávati?! Oh Goszpodne bozse podeli meni szvadbeno obleko tvoje szv. miloscse, naj z té angelszke vecsérje nebi bio vövrzszen na zvünesnjo tmico.

Oh szmileni Jézus! kak lübeznivo nász pozávas: „Hodte k meni vszi, ki szte trüdni i obtehzseni i jáz vász zlehkotim.“ Goszpodne! prevecs csütím, ka szam trüden ino obtehzseni, záto veszélo poszlüsam tvoje pozávanje. K tebi prihájam kak betezsni k szvojemi vracsiteli, kak szíromák k Goszpodi vszega bogásztva! Ali vu mojoj nevrednoszti nevüpam k tebi podignoti moje ocsi. Záto kak szí nigda szv. Ivana pred szebom odposzlaao, naj bi lüsztvo na prisesztje tvoje pripravo: tak posli zdaj tüdi meni tvojo ocsiscsávajocso i pomágajocso miloscse, naj bi sze po njoj szrcé moje tebi za dosztojno prebivaliscse pripravilo.

Oh drágy Zvelicsitel! na ono tvojo szv. lűbézen, z stere szí nam eto goscsenje pripravo i nász nevredne k njemi pozvao molécs te proszim, nedopűszti, ka bi nevredno prihájao k tvojemí sztolí, ka bi na meszto blagoszlova preklénsztvo tvoje szrdíloszti zézvao na szébe.

Oh Dűh szv.! kí szí vu krszti dűso mojo za szvojo cérkev poszvétó, ponoví zdaj to poszvecsűvanje i vcsíní naj bi vu mojem szrcí dosztójno meszto pripravo velíkánszkomí bozsánsztví. Tí szí nígda po szvojem obszén-csanjí Mariíno telo pripravo na szkrovnoszt veslovecsenjá vecsne Rejsi: pripraví zdaj i moje tejlo, naj bi vu njem ona veslovecsena Rejs radovolno prebivala. Ocsiszti z ognjom tvoje lűbéznoszti moje grejsno szrcé; vuzsgí vu mení szvetloszt práve vere!

Oh Maria, Matí bozsa, stero je Bog za vredno szpoznao. ka bi Színá njegovoga pod szvojm devískím szrcóm noszila, ovo dнесz sze on Nájszvetesi scsé vu moje szrcé povrnotí. Proszím te záto na ono materno lűbézen, z sterov szí színá szvojega k szebí obímnola, pomágaj mí naj bi vu mojem szrcí tvojemí drágómí Színí dosztójno prebivalíscse pripravó, naj bi on, kak ednok vu tvojem krílí, tak i prí mení, radovolno osztano. Ne dopűszti Matí míloszti, ka bi z tem precísícsávánjom pregrehsó protí tebí i krví Színá tvojega i z mecsóm holeznoszti znova prebódnó tvoje materno szrcé!

O mojí angel csuvár! ovo angelszki krűh scsém k szebí príjéti. Kak szí me szprevodo k pokornój szodbárníci, tak me szprevodí k sztolí Goszpodnovómí. Odvrnódnó méue vsze szkűsáve i razmízslénoszt z zserjávím meí csóm szvete vrejloszti sztoj prí dverah mojega szrcá, naj vu njé níka necsízstoga ne prídé i cérkev Goszpodnovó ne oszkruní.

I vszí ví nebeszki Szvéci, kí zse nebeszkoga Ágnjeca od líca do líca vídíte i njega vzsívate, bojdíte mení na pomocs, podpérajte me z vasímí molítvámí, naj bí po vzsívánjí nájszvetesega tela i krví jaz tűdí szvétí posztano, kak szle ví szvétí i szrečno príseo vu ono vecsno zsvílenje, vu steróm sze ví zse radűjete. Poszebnó pa tí drágy mojí zagovorník! vze mí pod szvojo lűbeznívó obranbó, naj szí vu elój tak veszélój kak tűdí szlrahovítnoj vűrí szod i szkvarjenje ne prípávím.

Oponásanje po szv. precisiscsávanji.

Nereisizki szv. Filip je ednok z zsalosztjom opazo, ka sze eden cslovek vcsaszi po precisiscsávanji z cérkvi vöpasco. Té szvetnik je hitro zapovedao, naj bi dvá dvorjenika z gorécsimi szvecsámi szprevájala odhájajocsega csloveka. On pa mrzko glédavsi szpitáva od dvorjenikov, k az njim scséjo? I gda szta njemi odgovorila, ka njima je to pop zapovedo, povrno sze je nazáj k oltári ino tam pita, zaka szo to z njim vesinoli. Szv. Filep njemi je pa odgovoro: „Gda pop nájszvetese oltárszko szvesztvo neszé k betezsniki vszigdár ga dvá dvorjenika szprevájata z gorecsimi szvecsami.* Oni tüdi zdaj to szvesztvo noszijo vu szvojem szrci, záto sze dosztája, ka bi takse szprevodnike meli*. . . . I té cslovik je zarazmo opominanje, vu edno sztolico szí je poklekno i opravo hlávodávno molitev. — Zmiszliszi krsceanszka dúsa, ka szí po precisiscsávanji nájvékso Dobroto vzéo vu szvoje szrcé záto sze ne szpozábi z hválodávanja.

Szobocsá nec.

Zakaj sze jaz pri Jezusi rad drzsim?

VIII.

Nova to pitanje?
Dugo 'scse bo?
Proszim odpüszтите,
Nem'rem zato!

Glej'te nevucsen szem,
Duzsen pa szem
Modro voditi vsze
Ovcsice k njem.

* Lepa sztarinszka návada je to bila, stera je vu zdajšnjem mrzlom, nevernom vremeni minola.

Vcsiti sze morem doszt',
Kam bom sze so?
Vcérkev k *Vucsiteli*
Hodim v solo.

Szrcsen.

Velka mesa.

— Aug. 15 —

„Oh kak je dnesz den veszeli,
Nam i Bogi vugodni.*

Fak popeva krsztsanszko lűdsztvo po celoj nasoj krajini ete den glaszűvajocse szvoje veszelje za volo vnebovzetja bl. D. Marije.

Pa sze ma zrok veszeliti, ar je ete den nam zse to drűgo szvedocsansztvo one verszke prave, stera nasz tela gorisztanenje vuksi. Krisztusovo gorisztanenje je bilo to prvo — ali on je Szin bozsi, pri njem je bozsanszka natura lehko podignola cslovecsanszko. Marija je pa z cela cslovecsa hesi, csi li ta najvekxa med vszemi lűdmi, zato nam njeno vnebovzetje escse vecs veszelja pripravla ne tak za naso vero, kak bole za nase vűpanje, ka sze mamó vűpati brezi dvojnószti, da kak je Marija od Boga zbűdjena, tak mó tűdi mi ednok.

Nego zakaj je Bog Marijo vcsaszti zbűdo od mrtvih? Zakaj je ne z njov csakao do obscinszkoga gorisztanjenja vszeh lűdih? Odgovor nam je lehki. Gorisztanenje Marijino sze k njenomi nevtepenomi poprijetji pridrűzsi. Szveti ocsacje tak vcsijo, ka csi Ádám i Éva ne bi pregrehsila, te za njiva tűdi ne bi bilo teske szmrti i za ni ednoga csloveka ne, nego po lehkom szeni bi vszaki vcsaszti po szvojoj szmrti v nebo bio vzeti. To pa zse vűpovedana vűrszka pravica, ka je bl. D. Marija Adamovoga greha ne herbala, zato je tűdi njeno szv. telo ne szmelo zprhneti, kak nevtepeno, stero je z satanom ino z szmrtjov niksega obscinsztva ne melo. Ne je szmelo vu zemli osztati ono szv. telo, z steroga je jedinorojeni Szin bozsi szvoje vzeo.

Kak pa mi to znamo, ka je szv. telo bl. D. Marije tūdi vu nebo vzeto z njenov dūsov?

Ne je escse vōpovedana vōrszka pravica, nego nevarno bi jo bilo tajiti, ar znamo vszi, da kda szo apostolje z celoga szveta vkūp szprisli k szmrtnoj poszteli bl. D. Marije, je szv. Tomas ne tam bio, ar je on iz dalesnje Indie ne mogeo vu pravom csaszi pridti pa kda je priseo, te je zse Marija pūsztila szvojo dūso nazaj vu roke szvojega Sztvoritela i telo njeno je zse pokopano bilo. Ali apostol bi rad zaio ednok escse pogledno obraz mili matere najlūbeznivse, zato je proszo, naj njemi odprejo grob i vu grobi szo na njenom meszti dūsecse rozse zraszle, stere szo glaszile, ka je „rozsa szkrovna“ vecs ne tū, ar sze je dopadnola Bogi, ki jo je vzeo vu szvoj nebeszki ograd, kde pred njim dūsi z szvojimi jakoszmi. Pa na szpomin ete dogodbe szo apostolje vszako leto obszlūzsavali szvetek z velkov szlovesznosztojv ino z vigilszkim — verosztvajocsim — posztom, kak je szamo pred velkimi szvetki navada. Eto djanje apostolov nam je zadoszta veliko szvedocsansztvo poleg njenoga telovnoga gorivzetja. Ob drūgim mamō szvedocsansztvo vu njenom nevtepenom poprijētji, kak szam zse piszao. Ob tretjim znamo, da je ete szvetek od inda szveta obszlūzsavani pri vszakom pokolenji na znamenje, da szo vszi narodje vszikdar vervali eto pravico. Ob strtim pa szv. mati cerkev szvedocsi njeno vnebovzetje, kda etak moli vu zacsetki szv. mese: „Veszelmo sze vszi v Goszpodi, ar szvetek na csaszt bl. D. Marije obszlūzsavamo, stere vnebovzetji sze veszelijo angelje ino dicsijo Szina bozsega.“

Zadoszta zrokov, ka vōrjemo, da je nasa lūbezniva mati ne szamo z dūsov nego z telom vred pri szvojem Szini, ka ona tam moli za nasz i proszi Szina z tisztim telovnim, szmilūvanja i poniznoszti punim szrcom, stero je eti na zemli za nasz tak vōrno bilo.

Szv. episztole etoga dneva szo z knige Sirakove szv. piszma vzete ino sze etak zacsnejo: „Med vszemi szam pokoj iszkala ino bodem vu deli Goszpodovom prebivala“ ino popisejo, da je bl. D. Marija, na stero sze szlobodno razmijo ete recsi szv. piszma, vu Izraeli, to je vu szv. Matericerkvi prebivala ino je vu Sioni, vu nebeszkom kralesztvi, potrdjena ino ne szamo potrdjena tam nego ta

prva med vszemi szvetci bozsimi, ar je povisena med njimi, kak cedrovo visziko drevo med vszem drevjom, kak cypressovo na gori sionszkoi ino kak palma v kadesi, kde najlepse palme rasztejo ino kak zasajena rozsa v Jeriki, tak lubeznive szo njene jakosztii pred vszemi.

Vu szv. evangeliumi sze pa tiszti tao szv. Lükacsa este, vu sterom je gues od szkrblivoszti Marthe ino pobozsnoga premislavanja Marije Magdalene zato, ar je bl. D. Marija ne szamo dvorila Jezusi, kak Martha, nego je tüdi obdrzsala ino premislavala njegove recsi vu szvojem szrci, kak Magdalena ino z tem nam pokazala, da sze to dvoje djanje lubeznoszti: premislavanje recsi bozse ino zsvilenje, delavnoszt Bogi na csaszt, jako lepo da pri ednom csloveki zdrüzsiti, naj bi nasz navucsila, da szii moremo premiszliti, ka Bog i kda i kak kaj od nasz zsele, ino da tüdi vesinimo ona, od sterii znamo, da szo vola bozsa.

Pa to je ono, vu kom sztoji etoga dneva szlovesznoszti, da kak sze angelje vu nebeszaj veszelijo, tak naj mi tüdi z cela napunjeni bodemo z düsevnim veszeljom, ka je Bog tak „velka vesino z szlüzsbenicov szvojov“ nam na navuk, njoj pa na csaszt i velicsansztvo ino tüdi za placсило njene jakosztii.

Navada je ete den, ka pobozsno krsztsanszko lüdsztvo rozse, cvetlice, korine nesze vu cerkev, da bi sze blagoszlovile.

Ete rozse nasz opominajo na ono „rozso szkrovno,“ stera je disala pred Bogom z szvojimi jakosztmi i dobrim djanjom med vszemi najbole, tak ka je prijetna bila pred njim vise vszeh drügih: zato, kda ete rozse vu rokaj drzsecsi vu cerkvi sztojimo, te szii premiszlimo, jeli düsi, jeli je prijetna tüdi nasa düsa pred nasim nebeszkim Ocsom, jeli mamu vu szebi takse lasztivnoszti, stera bi sze Bogi dopadnoti mogle, kak sze nam dopadne dühek düsecsih rozsi.

Opominajo nasz ob drügim na zrok denesnje szlovesznoszti, na one rozse, stera szmo vu njenom grobi csüli naidti, stera nam ob prvim szvedocsijo njeno vnebovzetje.

Blagoszlavljajo sze pa zato, naj bi odvnrnole od nasz

poleg molitve szv. Materecerkve vszo zaszedavanje satana ino szküsnyave poszebnó one, stere nasz po vzsivanji lepote etoga szveta zapelavajo. Ob drügim pa, naj bi nam bile na pomocs z blagoszlovom bozsím zdrüzsene proti nevolam i betegom, ki sze nam vu nasem zemelszkom potüvanji protijo.

Ar to znamo, da cvellice i korine vnoge majo szame vu szebi zdravilno mocs tak, ka ki je pozna, sze po onoj moci vnoge nevole lahko resi — ocsiveszno je pa, ka de sze eta mocs escse bole kazala te, esi sze k njoj vise naturna mocs bozsega blagoszlova pridrüzsí, stera sze etoga dneva cvetji podeli.

Ka je pa blagoszlavljanje ravno ete den, sze niscse ne bode csüdivao, a! esi je cvet na sztvorjenom szveti, steri nam je pomagati vszikdar, vu vszakoí nevoli, mogcsi i pripraven, te je to vszakoíacski naj ob prvím cvet iz rebra Jessejovoga, z hizse Davidove — blazsena D. Marija.

Zato, kda sze veszelimo vnebovzetji njenomi, kda od nje csakamo pomocs za nase telovne potrebsine po cvellicaj blagoszlovenih, sze ne szmemo szpozabiti z toga, ka je prva njena pomocs vszikdar za düse dana ino ka ona, stera zdaj vu nebi kralüje nasz te, kda nam telovne pomoci deli, na to opomina, naj szídüseвно obrambo iscsemo pri njoj, ar je ono escse bole pripravna dati.

Csi mo z tem csütenjom, z tov vörov obszlüzsavali szvetek, te mo meli zrok za pravo veszelje, stero vu peszmi glaszimo za volo vnebovzetja bl. D. Marije.

Bassa Ivan.

Szv. Augusztín.

Augustus 28.

Ednoga imenitoga mozsa, ednoga najvéksega cerkvenoga vucitela i krisztjanszkoga modriása, ednoga szvétoga püspeka zsvilenje vam scsem na kráci popiszati.

Glejte vu njem. kak csüduo vodi bozsa miloscsa csloveka, i onoga, ki zdobrov volov iscse pravico,

pripela do szpoznanja pravice! Grehsniki zemte vŭpanje zs njegovga zsvilenja, ka sze vi tŭdi lahko povrnéte i szvéti posztánete! Dvojécsi, naj vasz potrdi vu pravici zgled szv. Augusztina, ki je z szvojov velikov pametjov povszédi iszkao, ali nigde ne najseo pravice, szamo vu Krisztusovom návuki!

Z pogana po dugom iszkanji pravice krisztjan, z nevernika po povrnenji pŭspek, z velikoga grehsnika szledi veliki szvetnik: to je bilo zsvilenje szv. Augusztina.

Aurelius Augustinus sze je narodo 354-ga leta po Krisztusi v Afriki poleg Medzemelszkoga morja vu meszti Tagaszte. Njegov ocsa je bio pogan, z imenom Patricius, mati pa szv. Monika, krscsenica. Vu onom vremeni szo najmre Krisztjani szlobodno z poganami v hizsni zákon sztopili, ár je Krisztjanov escse malo bilo; i Krisztusova vera sze je ztem tŭdi razsirjávala, ár je krscsanszki tiváris szvojga poganszkoga tivárisa z dobrov példov i lepim obnásanjom dosztakrát na krscsanszko vero preobrnó. Patricius je szvojo zseno jáko rad meo za volo njéne lepote, dobre i szkrblivoszti; ali szv. Monika je itak doszta mogla trpeti za volo njegove nágle nature, ali vsze je potrpeła, ár sze je trostala, ka ztem povrné szvojega mozsá. Escse bole je lŭbo Patricius szvojega szina, Augusztina, ár je vido njegovo bisztro glávo, i vŭpao sze je, ka njemi szin veliko postenjë i diko szprávi. Záto je tŭdi ne milŭvao penez, nego vise mocsi je troso na szvoje dete. Ob prvím ga je domá v Tagaszti dáó vcsiti. Potem ga je pa v Kartlago poszlao v solo i csi je gli ne bio bogat cslovek, itak je vsze doprineszo, naj sze szamo Augusztin vŭnavcsi vszo modrijo i vucsenoszt onoga vremena. Za to je ocsa nikaj ne pitao, kaksi je szin vu dŭsi, on je szamo na to glédao, naj njemi szin z modrosztjov, vucsenosztjov diko szprávi. Mati je toti vcsila Augusztina na Krisztusov navuk i on je tŭdi rad poszlŭsao té návuk. Ali to je vsze malo valálo, ar je Augusztin v soli vszígdar to csŭo, ka szo sze njegovi pogánszki vucsitelje norca rédili z Krisztusovga návuka. Poleg toga je pa med szvojimi poganszkimi tivárisami szamo bozsno példo vido, i tak je njegovo szrcé hitro nagŭjeno grátalo na hŭdo. Ocsa njemi je ne dáó sztráha, csi je kaj hŭdoga delao, szamo te ga bio, csi sze ne steo vcsiti. I tak je Augusztin zse okoli

szvojega 10—12-oga leta návaden bio vučitelom lagati, domá kradnoti kaj za jeszti ino med zmenjanjom tivárise vkanjívati. Poganszka sola ga je vsze bole pokvarila. Tam sze je od bolvanov vszakojačske necsiszte prigodbe mogo vcsiti. Od pesznikov szo vučitelje tūdi te nájbole grde, necsiszte peszmi ali versose goridávali. I tak je ne csūdo, csi je Augusztin v szvojem 16-om leti zse z cela pokvár-jeni bio. Ocsa ga je szam pelao v grehsno priliko. Zaman je bilo materno opominanje, zamañ njéna prosnja; ocsa

Szv. Augusztin.

je to pravo, ka sze mladénec more vu mládih letaj vöz-divjati, ka trbe njegovej naturi szloboden tecsáj dati? I tak sze je zse v 16-om leti zacsnola njegova neszreca, stera bi ga szkoro na veke pogūbila. Na dne szrca je ne bio hūdi, je meo dobro volo, szamo ka szo vnoge grehsne prilike to volo obládale. — Gda je ednok v mladoszti betezsen bio, je zselo szvéti krszt, ár sze je bojo, ka de mogo mreti; ali kak njemi je bogse grátalo, je vecs ne zselo okrsčseni biti, ár sze je bojo, ka ne de mogo poleg kršcsanszkoga návuka zsiveti; i miszlo szí je, ka je ne

velki greh, csi kak pogan necsiszto zshivé; ali csi bi krcse-
nik gráto, tak bi njemi to velki greh bio. On sze je zselo
ozseniti, ár bi tak toga greha ne meo; ali ocsa je to
nikak ne dovalo, ár je sztráh bio, ka csi de szin zseno
meo, te sze nede dale vesio.

Gda ga je ocsa v Karthago poszlaó na visiso solo,
té je Augusztin 19-let sztar bio. Csi je zse prvlé pokvár-
jeni bio, gda je escse domá bio i pred szebom meo szvojo
dobro mater i csüo njéne návuke i opominanje: zkem bole
je pokvárjeni mogo posztánóti v dalésnjem, velkom váراسi?
Zse od nature je meo veliko lübvav vu szebi k drüгим lü-
dem, na priliko szvoje prijátele je tak lübo, ka je misz-
lim, zvün njega ne bilo csloveka, steri bi tak mocsno
znáo lübiti szvoje prijátele; ali tá lübvav njemi je velika
pogübelnoszt bila, gda sze je na drügoga szpola persone
ravnala. Ali escse vu grehi je bogsi bio od drügih grehs-
nikov. Njegova prijatelca je szamo edna bila, z iménom
Melania, i zvün té je drüge ne steo poznati. I gda njemi
je szina porodila, on ga je kak dober ocsa hráno gori i
csuvao od vsze pokvárjenoszti.

V Karthagini sze je leposzlovje i právdoszlovje vesio,
to je, ka sze denesnji den tiszti morejo vesiti, steri do
fiskálisje. Ali to vcsenjé je njemi ne dojslo, nego zvün
toga je precsteo vszeh imenitih greskih i rimszkih mod-
riásov knige, pa tüdi Szvétopiszmo. Ali Szvétopiszmo sze
njemi je preproszto vidlo, i bole je lübo Ciceronove knige.
Szamo ka je v teh knigaj ne najso od Krisztusa, záto je
tüdi ne popolnoma zadovolen bio zsnjimi. Med vnogimi
knigami i modrüvanjom je tak zablodo, ka je krivovernik
grátao, najmre maniheus.

Njegova düsa je zséjala pravico i záto jo je povszédi
iszkaó i da je za volo njegovoga pokvárjenoga szrea bozsa
miloscsa escse ne mogla vu njegovo düso poti najti, záto
je szpadno v to krivo vero. 21 let je sztar bio zda j i 9
let je blodo vu tmici toga manihenskoga návuka. V tom
vremeni je zgübo tüdi szvojega ocsó, záto je zacsno vesiti
drüge, naj szi tak zshivlenje goridrzi.

Kelko molitvi, kelko pobožsnoga zdihávanja sze je v
tom csaszi zdigávalo iz szrea njegove szvéte matere gori
k Bogi za pogüblenoga szina, to je z recsjov ne mogocse

dopovedati. Dobra mati je sla k púspeki tanács proszít, i té njoj je to pravo: „Nede pogübleni táksi szin, za steroga mati telko szkuz tocsi.“ — Vu njénoj nezgovor-noj zsalosztli jo je Bog potolázso, gda njoj je v szne edno videnje poszlao. Najmre vidla je ednoga lepoga mladencia, steri jo je pitao, zakaj sze telko zsalosztli, i gda njemi je povedala, ka sze za szvojega szina jocse, je on odgovoro: „Ne boj zsalosztna; ár gde szí ti, tam bode tûdi on.“ I taki zatem je poleg szébe vidla v nebeszkój lepoti Augusztina. Ali njéno videnje sze je szamo za 9 let szpunilo.

Med tem je Augusztin v Karthagini solo drzso, vu steroj je mladence vsio na leposzlovje. Kak vucsiteo je ne táksi bio, káksi szo bili njegovi pogánszki vucsitelje; ár je on to zselo od szvojih vucsenikov, naj vu dûsi dobri bodejo i naj ono znanoszt, stero od njega vzemejo, na branbo pravice, i ne krivice obrácsajo. Csi je gli giz-dávi bio na szvojo znanoszt, z cela sze je nigdár ne odtrožno od právoga Boga, na steroga szpoznauje ça je njegova krisztjanszka mati vsila. Zátó gda je ednok od njega szpizsano govorenje vu glédaliscsi njemi veliko diko szpravilo, je ne dopúsztó, ka bi poganszki pop za to bol-vanom áldov prikázo. Med tem sze je domo povrno vu szvojo domovino i tam je vsio mladence. Ali szmrt nje-govoga prijatela ga je v tak velko zsaloszt szprávila, ka je ne mogo domá presztáti i nazáj je odiso v Karthago. Njegovo najvékse zselenje je bilo, diko, szlávnoszt doszég-noti, imeniten cslovek biti. Szam je znáo i csûto, ka véksi talent má, kak vnogi drûgi imeniti modriásje. Zátó sze je szkrbo, naj ga szvejt szpozna. Csûto je, ka v gláv-nom vársi szvejta, v Rimi jeszte eden jáko szlávní lepo-govoriteo i modriás, Iherius; tomi sze je zselo dopádnóti, od toga hválo zadobiti. Zátó je v szvojem 26. i 27. leti pizsao edno knigo od lepoga i dosztójnoga, i to knigo je priporácsao i poszlao v Rim Iheriusi.

Bozsá miloscsa ga je potom tûdi dale pelala po szvojój csûdnój poti. Najmre v Karthagini je vecskrát poszlúsao predge manihenskoga púspeka, steroga szo vszi za najbole modroga drzsali. Ali Augusztin je z szvojov osztrov pametjov hitro prevido, ka Fausztusz púspek sza-mo lepe, odebráne recsi govori, pravice pa ne poszvedo-

csi; nego z szvojmi cifrasztlimi recsmi szamo hamicsijo zakriva. Zato je pomali zacsno odsztopiti od maniheusov.

Vszvojem 29-om leti je Augusztin so v Rim, najtam v glávnom meszti vecs dike nájde z szvojov vucsenoszto-jov. I kak domá, tak je v Rimi túdi leposzlovje i mod-rijo vcsio. Ali beteg ga je pohodo; szamo molitev ma-taré ga je resila od szmrti. Materi je najmre Bog na-zvejszto, ka de szvojga szina escse kak katolicsanszkoga krisztjana vidla; ali csi bi on zdaj mro, tak bi sze szkváro i materi dano obecsanje sze nebi szpunilo. Ali edne tákse materé molitvih i szkuz Bog ne odvrzse! Szam Augusztin je szledi popiszao, káksa je bila njegova mati. Vu doviskom sztáni je csiszto zsivela, szíromáke, poszebnó krisztjáne pomágala, njim dvorila, vszaki dén je k szv. Áldovi sla. Ne je po návadi sztárih zszenszk po hízsa-j okoli hodila nego vgojldno i vecser v cérkev sla i tam poszlúsala Jezusové recsi, stere je govorio njénomi szrci. I taksa mati bi zaman molila za dúso szvojega szina?

Gda sze je Augusztin ozdravo, rávno té je proszo pedsztojniuk Milano várasa z Rima jednoga retora, toje: profeszora lepoga govorenja. I z Rima szo poszlali v Milano Augusztina. V Milani je vu onom vremeni púspek bio szv. Ambrozíus, ki je pridocsega Augusztina z ocsin-szkov lúbavov prijao. Ambrozíus je imeniti predgar bio, koga predge je Augusztin rad poszlúsao; ali escse ne za volo pravice, nego za volo lepoga govorenja. Tú sze je Augusztin scsiszta iznebo z manihenskoga krivoga návuka, ár je z recsih szv. Ambrozija prevído, ka oni krivoverniki Szvé-topiszmo krivo razlágajo. Ali zato je Augusztin escse dalecs bio od katolicsanszke vere. Bog ga je po csüdnh potáh vodo, naj vsze zbrodi i zgrúntáva i naj szledi z tem mocsnejsi braniteo práve vere posztáne.

30 let je bio sztar Augusztin, gda je v Milano priso. Kak je njegova mati zvedla, gde je on, taki sze je napotila za njim. To je bila materinszka lúbav! Ednoj szlaboj zszenszki iz Afrike v gornjo Itálio, v Milano iti! Ali szv. Monika je sla. Ne sze je bojála morja, ne dúge poti, ár za pogüblenoga szina je vredno bilo vsze trplenje gorívéti. Bog szvojim odebránim dosztakrat naznani prisesztna dela. Tak je naznano szv. Moniki, ka szrecsno pride k szvojemi

szini. Záto je ona vu vihéri znála tolazsiti dvojécse mornare, naj sze ne bojijo od szmrti, ár ona sztanovito zná, ka szrecsno pridejo do szühe zemle. Sto bi mogo popiszati materno veszelje, gda je gorinajsła Augusztina i zvedla, ka je zse ne maniheus! Dobra mati je vidla, ka je példa i návuk szv. Ambrozija njenomi szini na veliki düseven haszek, záto je lübila szv. püspeka kak angela bozsega. Med tem je Augusztin dale dvojio ino iszkaó pravico. Ali ono zanko, stera njemi je nájbole oszlepila szrcé, je ne steo raztrgati. Vu szvojoj domovini je meo dva prijátela, Alipiusa i Nebridiusa, steriva szta zdaj tüdi za njim prisla v Milano. Te va szta bila pravice i csisztocse lübitela. I csi szta gli escse pogana bila, doszta bogsiva szta bila od Augusztina; ali njega szta lübila, ár szta zsnjim vküp goriraszla. Alipius je vecskrát káráo Augusztina za volo necsisztoga zsvljenja, ali Augusztin je to pravo, ka sze od té návade nemre odrtrgnóti. Szv. Monika je tüdi vidla, ka szina nájbole necsiszta lübau drzsi nazáj od Krisztusove vere, záto njemi je zseno iszkala; ár sze je trostala, ka csi Augusztin v právi hizsni zakon sztópi z ednov krs-csanszkov personov, tak hitro pride njegovo povrnjenje. Na to je Melania szlobod zéla od Augusztina i nazáj sze je povrnola v Afriko. Szina, Adeodatusa je Augusztini nihála. Ali Augusztin sze je itak ne ozseno, ár je to ne bila bozsa vola.

Potom je priso den, gda ga je Bog po csüdnoj priliki na ednok preobrnó. Eden den je vograd so z szvojim prijátelom, Alipiusom na szprehod. Prijáteo je edno poszeбно znotresnjo genjenoszt zeo v pamet na njem. Na ednok zacsne Augusztin z britkosztjov, tak da bi steo Alipiusa kárati, tak da bi njemi té kaj kriv bio, govoriti: Zakaj kesztüjemo, zakaj odlásamo mirovnoszt nájti nasemi szrei! Vnogi nevucseni szo blázseni, ár szo vu szvojoj nevucsenoszt brez vnogoga brojenja najsli Krisztusovo pravico, stera vszákoga modroga vcsini! Mi vucseni pa blodimo i neszrecsni szmo! Potom je vkraj so od prijátela i pod ednim figovim drevom sze je dolvdaro i szpüsztile szo sze zsnjegvih ocsih szkuzé vu potokaj. Dugi csasz sze je jokao tak za volo szvojega grehsnoga zsvljenja. I szkuzé práve pokore je szmileni Bog radovolno prijao gori, ár ed jokanjam je na ednok csüo glász, tak dabi deca popevali:

„Vzemi i csti!“ Augusztin je znáo, ka v szoszednoj hizsi nega decé, i tákse peszmi je túdi ne poznao, vu steroj bi té recsi naprej prisle: „Vzemi i csti!“ Záto je té glász za bozsi glász szpoznao i v zeo je vroke ono knigo, stero je z szebom prineszo v ograd, najmre pizma szv. Pavla apostola, gori jo je odpro i zacsno je csteti. Gde sze je kniga gori odprla je rávno eto sztalo szpizsano: „Ne vu nerédnoj jedi i pijancsivanji, ne vu kurvariji i neszrámnoshti . . . , nego naszledújte Goszpodna Jezusa Krisztusa i ne csinte telovnoga, previdenja vu vasih pozselenjaj!“ (Rim. XII. 13. 14.). Precsteo je té recsi dvakrat, trikrát i csúto je, ka szo njemi povedane. Globoko vu szrce szo njemi szégnole té recsi i dokoncsaoje, ka taki novo zsvilenje zacsne pod jármom Krisztusovim. So je nazáj k prijáтели i razlozso njemi je, ka sze zs njim zgodilo. Alipius je zse kak pogan jákó rédno i csiszto zsivo i tak njemi je ne trbelo doszta k tomi, naj sze na Krisztusovo vero povrné. Potom obá ideta pred szv. Moniko i naznánje njoj dáta szvoje mocsno odllocsenje, ka scséta krscsenika biti. Sto bi mogo popiszati veszelje dobre materé, gda je vidla, kak sze szpuni bozse obecsanje, kak je poszlúhno Bog njéno sztálno molitev za pogúblenoga szina!

Rávno 33 let je sztar bio Augusztin, gda ga je zsnjegovim 15 let sztarim szinom, Adeodatom i prijátelom, Alipiusom vréd szv. Ambrozij púspek okrszto.

Potom sze je Augusztin kak novi cslovek, steri je po Bogi vu pravicsnoszti i szvétoszti sztvorjeni, z szvojev materjov i szinom i z dvema prijáteloma, Alipiusom i Evodiusom zravnao na pot vu domovino. Szvéta zsenaj je szpunila szvojega zemelszkoga romanja cio i doszégnola je vsze, ka je njéno szrce zselelo Gda je mála drúzšba do Osztijje (poleg Rima) prisla, je ona obetezsála v tréslíki. Ne sze je bojála szmrti, nego veszelila sze njoj. Vbetegi szí je z szvojím szinom od nebeszkoga blázsensztva zgučsávala, i ne od toga, káksi szprévod i káksi grob ali szpomenek njoj naj dájo. Pohválila je szina. ka csi je gli doszta blodo, proti njoj je nigdar ne povedo protivne recsi. To je právla, ka je zdaj blázsenaj i szrecsna. Na devéti den je mirovno mrla. Augusztin vu ednoj knigi popisúje njeno szmrt i tam to cstémo, ka szo sze ne jokali nad njenov szmrtjov, ár jokati sze szamo té trbe, csi sze komi

kaj bozsnoга zgodi. Záto sze je ne dosztájalo te jokati, gda je tá szv. zsená vekivecsno blázsensztvo zadobila. Nego Evodius je naprej molo zsoltáre. Potom szo njéno telo k grobi neszli i tam je áldov szv. Mese prikázani za njéno düso, i tak szo jo pokopali. Ali po szkrivomá sze je Augusztin doszta jokao za szvojo mater, ár je ona tak doszta szkuz prelejála za njega volo. I na konci té prigodbe to pise szv. Augusztin (tű ga zse szlobodno za szvétoga imenűjemo), naj vszi, ki do to csteli, Bogá molijo za njegovoga oceso. Patriciusa, za njegovo mater, Moniko i za njega, nevolnoga grehsnika.

Gda szo tak mater na szlednji pocsinek szpravili, szo sli dale vu domovino, v Tagaszto. Tam je Augusztin 3 leta vértivao na vérsztvi szvojega pokojnoga ocsé i poleg toga sze je szkrblivo vcsio krisztjanszko modroszt. Med tem je Bog vkraj zeo odnjega Adeodata, njegovoga szina. Od toga nam tűdi on szam pise, ka je vu neduzsnoszti mro, kak szvélec; ár ga je on od málih let vu Bogá bojaznoszti i neduzsnoszti hráno gori, V kraj ga je zeo Bog od njega, naj niksi szponim na njegovo prvejse zsvljenje ne oszláne na zemli i naj ga vecs nikaj ne vészse k etomi szvejti.

V szvojem 36-om leti je odiso v Hippo váras, gde je tak szvéto zsvio, ka ga je Valerius, hipponszki pűspek za popa poszvétó, ár je to celi váras zselo. Ne je dopovedati, kak pobožno, mertűcsljivo, csiszto je zsvio Augusztin vu popovszkom sztáni! Kelko haszka je vcsino szv. Matericérkvi z szvojimi modrimi knigami, stere je proti krivovernikom szpizsao! Fortunáta, manihensov prednjega vodi-tela je na telko pritiszkávao z modrimi pismami, ka je mogo vadlűvati, ka je manihensov návuk krivi návuk. Tűdi on je posztavo gori prvi szamosztan, vu sterom szo pobozsni mozsje zsnjim vréd pod njegovimi modrisni regulami vu popolnoszti zsvieli. Potom ga je Valerius za pűspeka poszvétó, naj njemi vu dűhovnom pasztérsztvi bode pomocsnik. Gda je pa Valerius 395-oga leta mro, je Augusztin podignjen na njegovo meszto. To je bip pűspek, isztinszki naszlednik apostolov! Od njega szí morejo pél-do vzéti, vszi, ki scséjo pűspecke, právi pasztérje Krisztusove csrede biti! Na sztoli vszigdár preprosztá hrána, naj z

tem vecs osztáne za szíromáke. Pri jesztvini vszigdár pobožno cstenjé, ali pobožsen govor od edne verszke pravice.

Posztela trda, oprava proszta. Celo obnásanje ponizno, csiszto. Njegova hizsa vszigdár odpreta i ne je trbelo prvlé notriglásziti, csi je sto k njemi steo iti, nego vszigdár szloboden prisztóp, kak je to pri szv. Ambroziji v Milani tūdi vido. Gda je drūgo ne meo, je cérkvene zláte poszode vkūp dáo potreti i odati, naj more szíromákom álmostvo dati. 36 let je tak szvéto ravnao szvojo pūspekijo. Vsze krive návuke je odsztráno z one drzséle.

Kelko modrih knjig i piszem je szpiszao na obranbo Krisztusovga návuka i na povéksávanje pobožsnoga zsvilenja, na to eti nega presztora, ka bi sze vsze dolszpiszalo. Szamo to opomenem, ka je v ednoj knigi popiszao celo szvoje grehsno zsvilenje, vsze szvoje grehe je vaddūvao pred celim szvejtóm i nazáj je vzeo vsze szvoje nigdasnje krive návuke, odpūscsenje je proszo od vszeh, sterim je gda na szpáko bio ali je na greh zapelao. I tak je bozsa miloscsa njemi ne zaman bila dána. Veren szluga je bio on, steri je za vzéto mino deszét min prineszo szvojemi Goszpodi. Záto ga csaszti szv. Maticérkev kak szv. pūspeka i szpovednika i cérkvenoga ocsaka i vucsitela.

Tak sze je bojūvao dober voják Krisztusov notri do szvojega 76-oga leta. 430-oga szo protivniki obszedli Hippo váras i gda szo ga zse 3 meszece drzsali okoli zapretoga, te je pūspek, szv. Augusztin obetezsao. Nevola njegovga lūsztva ga je vkūp potrla. Pobožno je k szebi prijaó szvesztva i tanács dáo szvojím lūdem, naj ni eden ne vmerje brezi szvesztv. Potom je pred szébe djáo knigo zsolttárov i gda je pobožno molo zsolttare pokore, sze je njegova ocsiscsena dūsa odszlobodila od tela i odisla gori k njegovoj szvétoj materi.

Njegovo mrtvo telo szo v Szárdinio odpelali, Szledi je Luitprand, longobardszki kráo, njegovo telo od Szardinie za veliko ceno kūpo i v Ticsino odpelao, gde je pokopano.

—cs.

Nase sztare cerkvene peszmi.

Vüpa'm sze, ka mi nezamerijo moji lübléni csteveci csi njim priliko ponüdim, ka szpoznajo one peszmi stere szo sze nigda z vüsz't nasih ocsák'ov pre-milo glaszile vu cérk'vica'j nasih. Té peszmi szo pobo'zsni dühovniki, skolniki ali drügi krseseniki zlozsili ali presztavili, prepiszali i med lüsz'tvom razsirili.

Stampati szo je ne dáli za volo veliki potroskov, stere bi pri stampanji za mán meli, ár bi sz'i je csteti zvecs-noma neznajocse lüsz'tvo ne szpravilo. Pa tüdi vszaki je znao na pamet, záto szo sze ne brigali za njé naj sze obdrzsijo. Minliva jálnoszt szveta jé ne predramila, kabi sz'i na nász njihove vnüke miszlili. Zsiva vera, zadovols-csina domácsega prosz'toga, ali pobo'zsnoga zshivlenja je z táksov bláz'senszt'jov okoli vzéla, ka njim niti ne na pa-met prislo, ka szvet nacs'i tüdi zná biti, kak sze, zdaj razpresztira pred njihovimi ocsmi.

Mi, ki sze na njihovom nigda bláz'senom meszti mocsno vojüjemo proti szpacslivomi szveti naj konc'i osz-tanke obdrzsimo one zsive vere nasi predde'ekov, stera je ne szamo pri szpovedi imenüvela dühovnika za „ocso dühovnoga“, nego vu vszakom dugovánji, vu vszeh prili-kaj vszakdenés njega zsitka sze na njih naszlánjala i za nji-mi, kak za poszvetom hodila njih z bogavnov podlozs-noszt'jov razveszeljávala, sz'i precstimo njihove peszmi z onim mocsnim odlöcsenjom, ka vu obdrzsávanji jedino práve od szamoga Szinü bozsega nasztávlene katolicsanszke vere za njimi dalecs ne zaosztanemo.

Zacs'nem sz ednov na Velikomeso szpisanov pesz-mov, stero szem pri szv. Szebestjáni nájseo szpisanö. Etak je :

Oh Maria ! cvet rumeni
Zdikom bozsom*) zagrajeni
Oh Maria okincsena
I zvezdami koronjena.

*) Poleg mojega znánja sze szamo vsere'nszovszkoj fari po trej Bisztrica'j právi tak. Pobesinszkom guesi nasega lüsz'tva je : „Zdikov bozsov“.

Oh Maria ! lepi klinec
I nájlepsi dragi venciec
Oh Maria okincsen
I zvezdami koronjena.

Oh Maria ! meszec lepi,
Brez tebé szo lüdje szlepi.
Oh Maria . . . itd.

Oh Maria ! szvetla zorja
Dáj nam dári z tvojga dvora.
O Maria . . . itd.

Oh Maria ! szvetla zvezda,
Vu nebésza rávna szteza.
Oh Maria . . . itd.

Oh Maria ! türen jáki,
Tebé lübi cslovek vszáki.
Oh Maria . . . itd.

Poglej na nász drága mati,
Ki szmo v-velikoj grehoti.
Oh Maria . . . itd.

Pri Szinki nam szproszí miloszt,
Naj vidimo nébe szvetloszt.
Oh Maria . . . itd.

Drága mati i kralica,
Ne kráti nam tvojga lica.
Oh Maria . . . itd.

Bojdi nasa pomocsnica
Pred Bogom zagovornica.
Oh Maria . . . itd.

Bojdi tebi Mati dika
Od vszeh lüdih prévelika.

Oh Maria okincsena
I zvezdami koronjena.

Kak znam v tŕjanszkaj, bedenieskaj, nedelszkaj i szinicskaj fari sze escse tŕdi nájdejo táksi sztári rokopiszi, v sterih szo cerkvene peszmi gori szhranjene. Jáko bi bio onim goripostŕvanim goszpodom plebánosom i g. vucitelom zahválen csi bi mi je na roke dáli, poszébnó, csi bi prvi glász vizse tŕdi odposzlali. Sztári lŕdjé more-bit escse gde kaj pomlijo. Pa zvŕn teih fár sze v ovih znábiti escse tŕdi kaj nájde, proszim g. p. goszpode naj tŕ meni naznanijo. Jáko bi zselo indasnje lepse peszmi vkŕp szraviti, njihovo dobro vizso razsiriti, pozábleno ali pa ne cerkveno pa popraviti. Proszim g. skolnike, naj mi bodo v tom deli na pomocs.

Klekl Jozsef.

Szvetó obecsanje.

III.

„Vu vszem njihovom trplenji je pobátrim.“

Jezus obecea, ka bo tolo nász, kda sze trplenje na nász szŕne, gda nasz krizs tezsio, bremen tersilo, járem tescsio bode, naj neobvŕpne recsi z malovernoga szrca zhájajocse ne razzsalijo lŕblénoga Bogá nasega. Zaisztino lŕbléno obecsánje. Da ka trbe bole csloveki, kak tolitev? Ka potrebŕje betezsni, cse ne zvŕpanjom pune recsi, stera njemi naznánje dájo: znova bodes zdrav, znova bodes delao ino szkrbeo z zdravimi kotrigamo, za szébe za tivárisico za drobno decsico. I to bátrivanje Jezus ponŕja tebi, on Jezus, ki je Goszpod szmrti i zsitka, ki je vnogim szamo recs voscsó i ozdрави szo, edno ti je szamo potrebno, drági betezsni, csaszti, na pomocs zezávaj z nájpunessim vŕpanjon Jézusa Szrcé!

I ti szirota, ki neimas teliko, kabi szí v zobe djála ; ne kota, kje bi szí trüdne kotrige na pocsinek nagnola, bodes morebit z Jezusovoga Szrca vünzapreta ? Bos lehko dvojila i mrzila na szíromastvo i osztávlénoszt, ka neimas pomocsnika ? Oh ne pravi to, potoli sze ; ne szí száma, Jezus je pritebi i rávno v táksoj brigi, kak ti, szamo dobro ga poszlúhsaj, kak sze tozsi : „Liszice májo brloge, ftice májo gujezde, a szin cslovecsi pa niti teliko meszta neima, kam bi szí glavo nagno.“ (Mátaj VIII. 20.)

Jezus sztebov szírotűje, Jezus sztebov gladűje, on sze sztebov ponizáva, poleg tébe, je v tvojem zsalosztinom i britkom prebitki, oh ne tozsi sze záto szirota, temvecs moli dobro njegovo Szrcé i potozsi sze njemi, poszlúhne te, omocsi te, ve on rad má szíromáke, nje obrvim za blázsene zové rekocs : „Blázseni szo szíromácie vu dűhi, ár je njihovo nebeszko králesztvo.“

„Vu vszem njihovom trplenji je pobátrim“ sze glászi obecsánje Jezusovo. Kaj koli vasz záto tersi, prelűbléni lűbitelje Szrca Jezusovoga, nikaj sze vam ne trebe bojati, csi vasz celi szvet osztavo, o cerkvene dveri szo escse odprete pred vami, poszvet pred oltárom escse gori oznánűvajocs vam lűbézen i szmilenoszt Jezusovoga szrcá, stero v oltárszkom szvesztvi za vasz prebiva.

Roko szí na szrcé deni drága krscsanszka dűsa vu nevolaj i tezsávaj, ocsi pa na oltár vrzsi i te ponovi moje recsi, stere szo Jezusove : za méne je Jezus tű, naj bi me pobátrivo, oh veri mi, ka zse sztém dobis teliko mocsi, ka pod krizsom ne szpádnes, ka pa cse bos verno csasztila Jezusovo Szrcé, te sze szpuni nád tebom obecsánje „Vu vszem njihovom trplenji je pobatrim.“

IV.

„Vu zsítki i poszébno na szmrtnoj vűri njim obranba bodem.“

„Kama drevo szpádne, tam osztáne“ právi sz. pismo. Od szmrći sze to razmi. Kama szmrt csloveka szprávi tam osztáne ; cse v pekel v pékli, csi v nébo v nébi. Od purgatoriuma szí ne gucsimo, ár z purgatoriuma vszaka dűsa v nébo pride.

Szmrt pride i te pokoszi sztarec i kak te razlocsi tak bodes i szkoro bo to. Szmrt pride i pokoszi te mladénc i kak szpádnes, tak osztánes vszik ino vszikhár pa pa ne bo dugo to.

Szmrt pride, pa tvoja hizsa, tvoji penezi, tvoja vrednoszt iú osztáne, ti pa odides drági krcsenik v tisztí kráj, gdetá szí szpadno — ali na levi, ali na právi kráj.

Szmrt pride i ne bode pitála szí krédi, ne csi duzse scsés zsveti, ali csi szí sze navolo zse zsitka, ne bode pitála jeli más dobra, ali lagova dela na dūsi, ne jeli szí k Jezusi prikapseni, ali od njega odtrgnjeni — ti mores iti „ár proti szmrti, kak peszem právi — jaj ne ga pomocsi.“

I csi szem ne pripravlen, csi neimam na dūsi szvadbenoga oblecsa, kak Jezus právi — nego mam szmrten greh — te sze vūvrzsem na zvūnesnjo tmico, gde jokane i zobno skripanje bode. Od ednoga jedínoga hipa viszi jeli bom na neke veszéli vu nébi, ali bom na veke goro vu pékli, i té hip je szmrtne vūre hip, gda mi dūsa mrtvo telo na zemli povrzse ona pa pred szod bozsi ide. Vrednoje záto i ne je neszpametno delo celi zsitek za to prezsveti, naj szrecsno merjémo, kak szo to szvéci vcsinoli.

Stiri recsi znam od té szlednje vūre : 1. ka zagotovo pride, 2. ka szkoro pride (proti vekivecsnosztí je cslovecsi zsitek eden hip) 3. ka bo jo vszaki meo ednok i ob, 4. ka od njé viszi kákxa bo moja vekivecsnoszt.

Pride ali gda ? V nocsi, ali vudne ? po dugom, ali po krátkom betegi ? Jeli bom pri pámeti te i bom sze znao escse szpovedati, ali morebit, kak vnogi zse ne bom mogeo gucsati ne sze szpovedati, ne precsisztiti, niti ne szlednjega mázanja gori vzéti, tak náglo i tak hitro sze mi nit mojega zsvilenja pretrgne ? Sto mi zná na to pitanje odgovor dati ? Oh csi bi sze sto najseo, ki bi meni i tebi drági krcsenik poisztini znao povedati : nikaj sze ne boj, szrecsna bo tiszta vūra, gda bos sze szveta locso, jeli ka bi njemi midva te prevecs lepo zahválila na toj dobroti i prelepo bi ga opítála, ka zsele za té trūd od náj ?

I hvála Bogi znajseo sze je taksi cslovek. Bog je tūdi. Verjemc njemi záto lehko, ka právi. Jezus je on, on mi

obecsa, ka na szmrtnoj poszteli na szledjen hip mojega, zemelszkoga zsvljenja vtoli moje zburkano szrcé, potrosta mojo zsalosztno düso, omocsi mojo bojazljivo volo. „Vu zsitki i poszébno na szmrtnoj vüri njim obranba bodem“ tak sze glaszijo recsi Jezusove. Onim je to obecsao Jezus, gda je lübléno Szrcé szvétoj Marjeti razodeo, ki bodo njegovo Szrcé csasztili, lübili, i ne zsálili.

Zaisztino, lehka pogodba. Jezus me bráno bo vu zsitki, Jezus me bráno bo na szmrtnoj poszteli proti neprijételom naj pod njihovo roko ne pridem i za to brannenje szamo to zsele naj szi vecskrát na njegovo zsalosztno, preszmeknjeno szrcé zmiszlim i naj je ne preszmeknem vecs. Ve sze ti dobra düsa bojis escse sztvár dolibujti, csloveka klati to pa niti csüti nescses, o Jezusovo Szrcé bi pa mogla preszmeknoti? Jeli ka ti to ne vüpas vesiniti?

Necsákam od tébe odgovora na té recsi, szamo telko te proszim, ne preszmekni je vecs. Da vidis, kelikokrát szi szmrten greh vesino, telikokrát szi je preszmekno. Da od szmrtnoga greha právi szv. Pavel apostol, ka ki ga vesini, znova krizsa Jezusa. To sze tak razmi, ka tak mocsno, globoko razzsáli njega sz mrtmin grehom, kak szo zsidovje to sz krizsanjom vesinoli.

Záto csi te hüdi düh ali kajkoli scsé na greh nagnoti ne privoli vu njega. Kricsi i moli te k Jezusi naj té pomága, ka ga ne krizsas, ka ga ne preszmeknes. Jezusovo Szrcé pomágaj mi, resi me! to naj bo tvoja recs i moli njemi na cseszt vszaki dén kaj, te sze szpuni nad tebov njegovo obecsánje: „Vu zsitki i poszébno na szmrtnoj vüri njim obranba bodem“.

Szrcsen.

Glászi z domácsiñ fár i z celoga szveta.

Rim. Odpüsztki na szmrtno vüro. X. Pius pápa szo l. 1904. márciusa 9-ga popolen odpüsztek podelili onim

na szmrtno vüro, ki v zsitki z moesnim nakanenjom zmo-
lijo to molitvico „Goszpodne Bozse, zdaj zse vszako szmrt,
kak sze tebi vidlo bo, z vszemi njenimi sztrahámi, mokami i
bolecsinami z tvoje roke z mirnov düsov szem pripravén z
dobre vole gorivzétí.“

Popolen odpüsztek nasz po bozsoj szmilenoszti resi
purgatoriuma, plácsa sze záto trüd za to molitvico.

Cserenszovci. Dekle z Cserenszovec szo za „Marijiko“
beli plács sz. pojászom vred za 12 koron küpile. Beli
oblecs i csarno szrcé nebi zlozsnoszt kázala, záto sze
mocsnó vüpamo ka bodo cserenszovszke deklíne pred v
belo oblecseno „Marijiko“ sz esisztim szrcóm hodile.

Cela fara je pa pred oltár eden lepi szvilni prt kü-
pila za 70 koron. Veszeli nasz, gda kaj táksega zvedimo.

Francoszko. Tancona poglavnika Autigny várása na
Francoszkóm szo z szlüzsbé vrgli, ár je ne dopüszto, kak
je vláda zapovedala, krízse z sol vüzlücsati.

Po kastigi eto píszmo píse okrogline ravniteli:

„Mojo szlüzsbo szem onóm na díko gorialdüvao, ki
je z lübézni do nász to najszramotnese vmorjenje pre-
trpo, nad koga oblásztjov i dobrotov sze csüdivamo i ki
nasz v trplénji podpira. Vésino szám to, ár szem sze ne
zbojao szrditoszti one visesnje oblászti, stera sze podvrzse
táksím zapovedám, stéré na njo poszili navézsejo moski,
stéré je száme pred szebóm szram, ovak nebi szkrívne
vküphode meli.

Ali eden krízsz záto escse jeszte v skoli, moj szín ga
na prszáj noszi.“

Inda szo klali krscsenike, dnesz dén njím szlüzsbé
jemléjo, naj je nevola sztere i v grob szprávi — mantr-
nistvo je oboje, stero korono nebeszko szprávi oním, ki
Krisztusa ráj májo, kak celi szvet.

Szv. Szebestjan. Hvála Szrci Jezusovóm, glász nase
potrebocse je vnoga szrca geno na szmilenoszti do nase
szíromaske cérkvice, vnoгим sze pomílilo ono dobro bo-

zsánszko Szrcé, stero v oltárszkom szvesztvi tak potrplivo i lübeznivo csáka vu nasoj cérkvi, dokecs sze hizsa njegova ne olepsa i vred ne szprávi.

Znam, ka je vnasoj okroglini malo cérkvih celo vrédi. Znam, ka vu vnogih mesztah trbe cerkev, poprávlati, kin-
csiti, povéksavati, escse táksa fara sze znájde, gde celo novo trbe zidati. Vnogi z med teih fárnikov bi mi lahko v ocsi vrgeo, ka isceses tú sz tvojoj prosnjov, mi szami szmo v tisztoj szkrbi, kak ti.

Jaz na té recsi glavo ponizno poveszmem ino odgovorim: odpüsztite mi, lübézen do szíromaskoga Jezusa me je gnála k vam. Drobtinje szam priseo szamoprošit, kak szíromák pri dveraj sztojim i szamo na filer csákam. Vszaki je duzszen szvojo céркеv pomágati i obrvim szvojo céркеv i v njej prebivajocsega Jezusa v sznázsen sztan szpraviti, ali poleg té zapovedi sze je duzszen ednoj drúgoj túdi podvrzsti: szmilenje mej do szíromákov.

Edna prilika nam vsze raztolmacsi. Oesa razdeli szvojo vrednoszt med decöv, vszako dobi szvoj deo, ali záto szíromáki li dá káksi dárec, ki pred dverami ponizno csáka, gorécse moli i vuime bozse proszi.

Té oesa szte vi zvünszki fárniki; herbijo vaso morete med szvojo deco dati; tá deca szo Jezusek, ki vu vasoj cérkvi prebiva i angelje pa szvetniki, ki sze v njoj csasztijo. Tei vszi vasz, kak deca, to je z neduzsnim i goréc-
sim szrcom lübijó, tem morete záto nájvecs dati, naj sze njihovo sztanjé, hizsa bozsa vréd posztávi.

Ali gda to vsinite, ne szpozabite sze z szíromákov, ki pred vasimi dverami ponizno csákajo, gorécse molijo za vász i vase pokojne i vu Szrci Jezusovom od vász máli dárec, steroga prevüpate dati, proszijo. Med temi szíromáki jaz túdi sztojin. Csi morete, i keliko morete drági krsceseniki dajte mi na pomocs, naj Jezusovoga Szrca diko, ka szrcsno zselem, kem hitrej i kem bole razsirim na Goricskom.

Dári za szebescsanszko cérkev.

Tisinszka fara.

Z Tisine :		Kor. fl.		Kor. fl.	
Ivanóci Roza	5	—	Martinec Kata	2	—
Janzsa Rozália	1	—	Hauko Jozsef	2	—
Kresmar Anna	1	—	Kovács Stevan	2	—
Lázár Treza	2	—	Omár Ferenc	2	—
Marton Verona	1	—	Horváth Maria	2	—
Pörs Jürj	1	—	Omár János	2	—
Skraban Jozsef	1	—	Kosz Miklós	2	—
Bertalanics Jozsef	1	—	Pintaries Treza	1	—
Dündeek Stevan	1	—	Serüga Kata	1	—
Serüga Matjas	2	—	Rátnik Imre	1	—
Ribas Ivan	1	—	Pelcar Mihal	1	—
Kránjec Matjas	2	—	Pelcl János	1	—
Gider András	1	—	Flegor Maria	1	—
Szrdt Stevan	1	—	Rátnik Jozsef	1	—
Rogács Jozsef	—	80	Saffaries János	1	—
Rogács Ferenc	—	60	Üllen Jozsef i Alojz	1	—
Vogrinesics Mihal	—	60	Fiecko Stevan	—	80
Rüzsies Stevan	—	50	Pintaries Ana	—	40
Serüga Miklós	—	20	Lukács Miklos	—	40
Serüga Jozsef	—	40	Cár Ivan	—	40
Vogrinesics Ferencz	—	40	Saffaries Kata	—	40
Rajbar János	—	50	Szupi Julia	—	40
Küzemics Bára	—	30	Jansovec Maria	—	40
Küzma András	—	60	Vogrinesec Maria	—	40
Szrsen Matjas	—	50	Martinec János	—	40
Celec Jozsef	—	40	Mácsék Kata	—	40
Celec Jelena	—	40	Celec Ana	—	40
Dragovics Mari	—	20	Omár Stevan	—	40
Vküp	27	40	Üllen Kata	—	80
			Üllen Jozsef	—	60
			Vküp	39	60

Z Frankovec :

Kovács Mihal	3	—
Majcan János	3	—
Pintaries Julia	2	—
Fiecko Anna	2	—

Z Petánee :

Pl. Goszpod Kladziwa Jozs.	170	—
Bagoros Stevan	4	—
Puchner Karolina goszpod.	20	—

	Kor. fl.		Kor. fl.
Számpt Ferenc	2 —	Hajdinják Jelena	1 —
Számpt Bára	2 —	Puff Janka	— 40
Perkies Stevan	1 —	Grlec Jozsefa	— 60
Sümece Ana	1 —	Kodila Mária	— 20
Rogács János	1 60	Rajbar Paulina	— 20
Szinie Ferenc	1 —	Rajbar Ana	— 20
Skraban János	1 —	Novak Ivan	— 40
Siftar Ivan	1 —	Farics Mihál	40
Csonkola János	1 —	Cigan Stevan	— 80
Koffács Julia	1 —	Gumilar Matjas	— 60
Szukies Leopold	1 —	Siblar János	— 20
Ribas Julia	1 —	Keréc András	— 20
Ribas Eva	1 —	Ribas Terezia	— 20
Ribas Matjas	1 —	Ranko Jozsef	— 60
Meglies Terezia	1 —	Spolar János	— 40
Mitnjek Eva	2 —	Novak Jozsef	— 20
Rözsics Matjas	1 —	Szrsen András	— 20
Siftar Matjas	1 —	Zselodec Helena	— 60
Graj Stevan	1 —	Bagoros Mihál	— 20
Stevanec Mihál	1 —	Dryarics András	— 40
Kuzma Julia	1 —	Farics Terezia	— 20
Pajzslar Matjas	2 —	Gumilar Anton	— 30
Kreft Ivan	1 —	Karasz Stevan	— 40
Gergorec Kata	2 —	Stevanec Bára	— 40
Gumilar Jozsef	1 —	Kreft János	— 60
Karasz Stevan	1 —	Serüga Ana	— 50
Karasz Alojz	1 —	*Bratkovics Jozsef	— 40
Hegedüs Julia	2 —		
Bodánec Agatha	1 —	Vkúp	240 40
		(Dole.)	

Lübléni darovniki i nabirálci! Jezusovo Szrcé vam naj dá za milodáre i trüd na tom szveti miloscso, na ovom pa diko nebeszko.

Klekl Jozsef,
plehános.